

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

UITZICHT OP HET PARK

toneelspel in één bedrijf

door

Jacoba van Velde

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2009
Nr.3011

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A3

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **UITZICHT OP HET PARK** op te voeren moet de naam van auteur **JACOBA VAN VELDE** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2009/220/034
ISBN 978-90-385-10798

© 2009 Toneelfonds J. Janssens/Jacoba van Velde
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 heren)

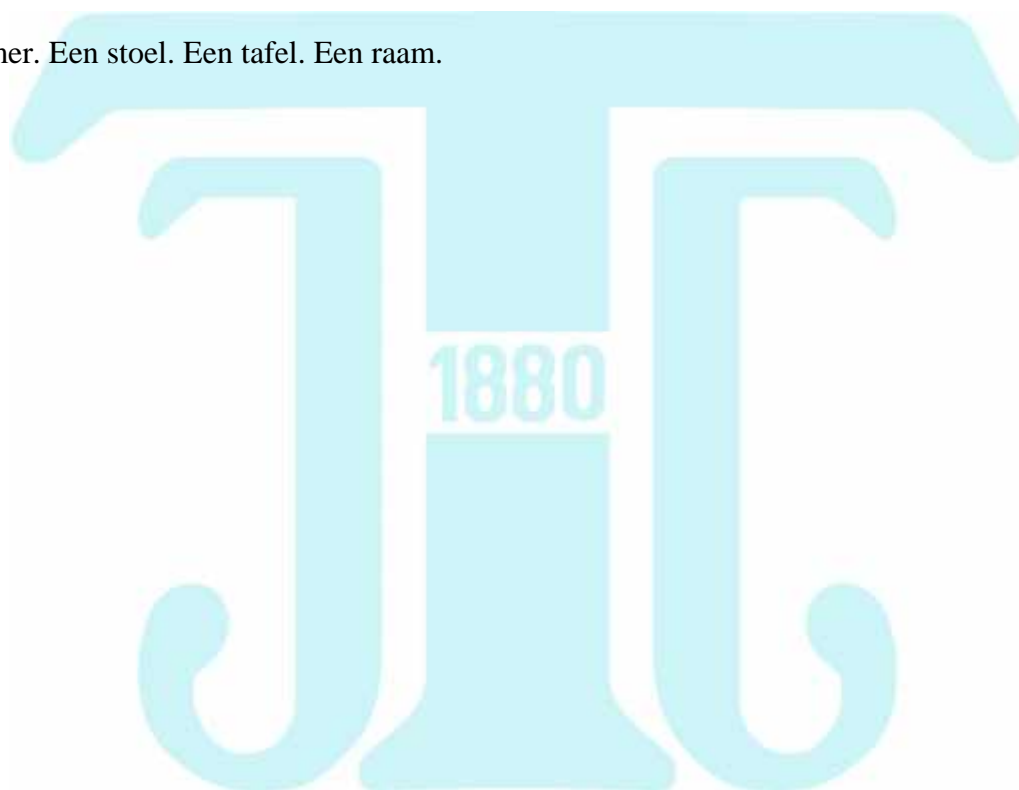
DIJKSTRA : Onopvallend uiterlijk. Maakt schuwe indruk. Bijziend. Brilletje.

POLITIEMAN A :

POLITIEMAN B :

DECOR

Een kamer. Een stoel. Een tafel. Een raam.

(Dijkstra loopt heen en weer in de kamer. Verveelt zich zichtbaar. Kijkt in de spiegel. Trekt haar uit zijn neus. Gaapt. Gaat op bed liggen. Staat op. Doet het raam open. Straatgeluiden. Kijkt uit het raam. Neemt de krant. Bladert die zonder interesse door. Plotseling vliegt een bal door het open raam naar binnen. Hij zoekt de bal. Raapt hem op.)

JONGENSSTEM : *(op straat)* Meneer Dijkstra! Meneer Dijkstra! Wilt u mijn bal teruggooien?

(Dijkstra blijft glimlachend staan met de bal in zijn hand.)

Meneer Dijkstra! Gooit u mijn bal terug!

(Dijkstra antwoordt niet.)

U bent er wel! Ik heb u gezien! Ik moet mijn bal. Ballenpikker. Gemene ballenpikker!

(Huilende stem van de jongen in huis.)

Die vent van boven heeft mijn mooie nieuwe bal ingepakt.

(Dijkstra gaat met een tevreden gezicht in de schommelstoel zitten. Glimlacht af en toe. Speelt met de bal. Hoort stemmen beneden. Luistert aan de deur. Gestommel op de trap. Er wordt geklopt. Hij kijkt zoekend rond, gooit de bal in de papiermand. Doet de deur op een kier open.)

STEM : *(op gang)* Meneer Dijkstra?

DIJKSTRA : Ja, wat is er?

STEM : Politie.

DIJKSTRA : Politie? Waarom? Wat is er aan de hand?

STEM : Dat kunnen we beter binnen bespreken.

(De deur wordt hardhandig opgeduwd. Twee politiemannen, A en B, in burger, komen binnen, laten achteloos legitimatie zien.)

DIJKSTRA : Wat komt u doen?

AGENT A : Een paar vragen stellen.

DIJKSTRA : Waarover?

AGENT A : Over een goede kennis van u, mevrouw van Maarle, uit de Noordstraat. Zij is toch een goede kennis van u, nietwaar?

DIJKSTRA : Ja zeker, maar wat is er met...

AGENT A : U gaat nogal eens bij haar op bezoek.

DIJKSTRA : Ja.

AGENT A : U eet vaak samen.

DIJKSTRA : Ja, iedere dinsdag, donderdag en zondagavond. *(ongerust)* Is er iets met...

AGENT A : *(handbeweging)* Een ogenblik. Alles op zijn tijd. Dus gisterenavond hebt u bij haar gegeten?

DIJKSTRA : Ja, toen was het... eh...

AGENT A : donderdag.

AGENT B : En hebt u lekker gegeten?

(Politieagent A kijkt B onderdrukt lachend aan.)

DIJKSTRA : Ik heb...

AGENT B : Bent u het nu al vergeten?

DIJKSTRA : Nee, maar u...

AGENT A : Ik?

DIJKSTRA : Nee, ik bedoel u beiden overvalt me zo met...

AGENT A & AGENT B : Overvallen?

AGENT A : We hebben u toch niet overvallen? U moet een beetje op uw woorden letten.

DIJKSTRA : Ik bedoel... ik was er niet op voorbereid, ziet u op dit...

AGENT B : Op wat niet?

DIJKSTRA : Op dit verhoor.

AGENT A : Verhoor? Maar dit is toch geen verhoor?

AGENT B : We stellen u een paar vragen. (*loopt rond, neemt verschillende voorwerpen op, bekijkt ze.*)

(*Dijkstra wordt daardoor nog zenuwachtiger.*)

DIJKSTRA : (*opgewonden*) Maar ik heb het recht, hoort u, het recht om te weten...

AGENT A : (*Zet stoel midden in de kamer*) Kom, gaat u hier maar eens zitten. Dan kunnen we rustiger praten. (*Gaat tegenover hem zitten*)

AGENT B : (*Is rond blijven lopen. Kijkt in papiermand. Haalt de bal eruit.*) Kijk eens aan. Een bal. Een mooie nieuwe bal. (*Hij kijkt naar Dijkstra die hem aankijkt, iets wil zeggen, maar zich bedenkt en zijn mond houdt.*) En wat is dat? Prospectussen van Capri. Wat een blauwe zee! En de Bahama eilanden. Daar moet het nu heerlijk zijn. Was u van plan op reis te gaan?

DIJKSTRA : Nee, die papieren heb ik op een keer meegenomen uit een reisbureau. Er lagen er stapels van. Ik heb er een paar in mijn zak gestopt.

AGENT A : Zo. Vertelt u nu eens wat u gisteren hebt gedaan?

DIJKSTRA : Gisteren?

AGENT A : Ja, gisteren. U weet toch nog wel wat u gisteren gedaan heeft?

DIJKSTRA : Laat me even nadenken. Ik ben opgestaan...

AGENT B : Dat zal wel.

AGENT A : Hoe laat?

DIJKSTRA : Om half acht. Ik sta altijd op om half acht. Ik heb koffiewater opgezet, me geschoren... ontbeten... nee, me eerst aangekleed en toen ontbeten en toen...

AGENT A : Ja...

DIJKSTRA : ... naar beneden gegaan om mijn hospita te vragen of er post voor me was.

AGENT B : Brengt ze die niet boven?

DIJKSTRA : Nee, ze heeft moeilijke voeten. We moeten zelf de post beneden halen.

AGENT A : Uw hospita vindt u nogal... eenzellig. Nooit maakt u een praatje met haar.

DIJKSTRA : Als je één woord tegen haar zegt blijft ze een uur doorkletsen over de bewoners van het huis, over haar kat, haar hond, haar zoontje, dat ie zo geweldig is op school. En 't is een kreng van een jongen, geniepig, gemeen...

AGENT B : (*speelt met de bal*) Daarom heeft u die jongen zijn mooie nieuwe bal niet teruggegeven?

AGENT A : (*lachend*) O, dus u bent de ballenpikker.

DIJKSTRA : (*opgewonden*) Ja, ja, expres! Want vanaf dat ik hier ben komen wonen pest hij me. Daarom heb ik hem zijn bal niet teruggegeven.

AGENT B : Nogal kinderachtig. En waarom... pest hij u altijd, denkt u?

DIJKSTRA : Van de eerste dag af heeft hij dat gedaan. "Zal ik ook een koffer naar boven brengen?" vroeg hij. Ik zei, "Hij is te zwaar voor je." "O nee, meneer, zei hij, dat kan ik best." Hij loopt naar boven, ik loop achter hem aan en toen liet hij de koffer vallen. Boven op me. Ik heb me erg pijn gedaan. Ik dacht aan een ongelukje, dat de koffer te zwaar voor hem was. Maar hij keek me toen aan, ik weet niet hoe ik het moet zeggen... onderzoekend, of nieuwsgierig... peilend is misschien het goede woord, en toen schoot de gedachte door me heen dat hij het expres gedaan had.

AGENT A : Kom nou, waarom zou die jongen zoiets doen?

DIJKSTRA : Ik weet niet hoe het komt.

AGENT A : Wat niet?

DIJKSTRA : Waarom grote mensen en kinderen zo slordig met me omgaan. Ik ben aardig tegen ze, ik wil ze met alles helpen, maar al gauw beginnen ze me achteloos te behandelen. Ze vragen me dan dingen te doen die ze aan anderen nooit zouden durven vragen. Weet u, (*lacht verlegen*) ik ben geloof ik iemand waar niemand respect voor heeft. In het begin komen ze me aardig tegemoet, zonder bijgedachten, maar al gauw denken ze dat ze tegenover mij geen plichtplegingen hoeven te maken. Het is misschien mijn eigen schuld. Ik ben de eerste die zegt: let maar niet op mij, of, zal ik dat even doen? En dan ben ik blij als ik het mag doen. Maar ze zijn me er niet dankbaar voor. Ik verveel u toch niet? Ik ben zo blij dat u naar me luistert. Dat ik eens met mannen kan praten.

AGENT A : Hoe heeft u mevrouw van Maarle leren kennen?

DIJKSTRA : In het park. Ik wandel daar iedere dag. Op een morgen, een paar jaar geleden, zag ik haar voor 't eerst. Ze zat op een bank en voerde de mussen. Die waren zo brutaal, ze pikten het brood uit haar hand. Ik bleef er naar staan kijken. En toen zei zij iets tegen mij, of ik tegen haar. Dat weet ik niet meer. De daarop volgende dagen ontmoetten we elkaar iedere dag en tenslotte gingen we samen wandelen. Ze vertelde me dat haar man een half jaar geleden was gestorven, dat ze hem zo miste en het in huis niet uit kon houden omdat het daar nu zo vreemd leeg was zonder hem. Ze vertelde me haar hele leven, en dat ze zo gelukkig geweest was met haar man. Ze vroeg me te eten. Ze heeft een mooie woning. En ze sprak maar over haar man. Mij kon het niet schelen. Ik zag dat ze daar behoefte aan had. Dus ik luisterde. En ze zei wel eens dat ze daar zo dankbaar voor was dat iemand haar verdriet begreep en naar haar wou luisteren. Tenslotte vroeg ze of ik niet vaker wou komen eten. We zijn toch altijd maar alleen, zei ze.

AGENT A : Had ze dan geen familie, geen vrienden?

DIJKSTRA : Nee. En met de familie van haar man kon ze niet goed opschieten, dat had ze nooit gekund en bovendien woonden die niet hier. En de kennissen die ze had waren in het begin, toen haar man pas was gestorven, vaak gekomen, maar die kwamen steeds minder.

AGENT A : U ging dus vaker bij haar eten?

DIJKSTRA : Ja, en ik verheugde me op die avonden. Ze verwende me. Ik moest maar blijven zitten en zij deed alles. Hoewel ik haar graag had willen helpen. Ze zei dat ze het heerlijk vond weer iemand te hebben waar ze voor kon zorgen. Maar na een tijd veranderde dat. Ze vroeg met het een en ander te doen. En ik deed het met plezier, blij haar te kunnen helpen. Alleen, ze vraagt steeds meer en zij doet steeds minder. Net als alle andere mensen gaat ze nu ook achteloos met me om.

AGENT A : Zegt u er dan niets van?

DIJKSTRA : Wat moet ik zeggen? Ze is er zich misschien zelf niet eens van bewust. Maar omdat ik niets zeg lijkt het alsof alles doodgewoon is.

AGENT B : Wat bedoelt u met doodgewoon?